

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **EUROTOWN Corporation s. r. o.**, se sídlem Záhřebská 562/41, Praha 2, zast. JUDr. Jakubem Hlínou, advokátem, se sídlem Havlíčkova 1680/13, Nové Město, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 3. 2024, č. j. 11 Af 17/2023-85,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále „městský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2023, č. j. 29551/23/5100-41456-710158, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí (zajišťovacímu příkazu) Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 12. 7. 2023, č. j. 6085974/23/2002-00540-109497.

[2] Správce daně vydal dne 12. 7. 2023 zajišťovací příkaz podle § 167 daňového řádu ve spojení s § 103 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, jímž stěžovateli uložil, aby zajistil úhradu daně z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2023, která nebyla dosud stanovena, složením jistoty na depozitní účet správce daně ve výši 13 501 159 Kč. Bylo zjištěno, že stěžovatel odebíral zboží od dodavatelů ze třetí země (Turecko), které proclíval na území EU v tuzemsku, a následně je v krátkém časovém sledu dále dodával odběrateli Paradigma do Německa. Dle správce daně se stěžovatel při tomto počínání snažil minimalizovat odvod DPH a tímto způsobem přemístit zboží ze

třetí země na trh EU za nižší cenu a získat tak konkurenční výhodu při jeho následném prodeji konečnému zákazníkovi. Stěžovatel si uplatnil osvobození od daně při dodání zboží do jiného členského státu, kde společnost Paradigma nepřiznala daň z intrakomunitárního plnění, tím došlo k narušení neutrality daně. Správce daně shledal rovněž řadu nestandardností, které vylučují jako důvod vzniku narušení daňové neutrality ojedinělé podnikatelské selhání, jakož i existenci objektivních skutečností svědčících o vědomosti stěžovatele ohledně jeho účasti na podvodu na dani z přidané hodnoty. Proti zajišťovacímu příkazu podal stěžovatel odvolání, které žalovaný zamítl a zajišťovací příkaz potvrdil.

[3] Žalovaný dospěl k závěru, že důvody, pro které je dle správce daně pravděpodobné, že stěžovateli bude v budoucnu doměřena daň, spočívají v tom, že se stěžovatel ve zdaňovacím období květen 2023 zapojil do podvodného řetězce obchodních transakcí za účasti korporace Paradigma, jež v podvodném řetězci figurovala na pozici tzv. „*missing tradera*“; stěžovatel byl článkem na pozici „*profit taker*“. Na základě mezinárodní výměny informací správce daně zjistil, že společnost Paradigma (která mimo jiné nepodala daňové přiznání) nemá povolení pro obchodování s drahými kovy, přičemž sama společnost Paradigma pro německého správce daně uvedla, že byla založena za účelem realizace projektu ve filmové škole v Berlíně. Společnost nesdělila německému správci daně žádný bankovní účet, nesídlí na svém zapsaném sídle, ani zde nevykonává ekonomickou činnost, neprezentuje žádným způsobem svoji činnost na internetu. Dle žalovaného stěžovatele nelze označit za standardní podnikatelský subjekt, jeho sídlo je sídlem virtuálním, nejsou evidovány žádné provozovny, o činnosti stěžovatele nelze dohledat žádné informace, neeviduje vlastnictví motorového vozidla, nedisponuje žádnými zaměstnanci a nemá veden bankovní účet u žádného tuzemského poskytovatele platebních služeb.

[4] Žalovaný konstatoval, že jakkoliv je v dané fázi daňového řízení nepodstatná vědomost stěžovatele o jeho účasti na podvodu na DPH, objektivní okolnosti popsané správcem daně umožňují učinit předběžný závěr, že stěžovatel není pouhým náhodným účastníkem podvodného řetězce. Dle žalovaného byla naplněna rovněž obava, že předpokládaná daňová povinnost bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, přičemž tato obava je s ohledem na souhrn všech indicií postavena na silných důvodech. Skutečnost, že při vydání zajišťovacího příkazu hrozilo nebezpečí z prodlení a správce daně tak postupoval podle § 103 zákona o dani z přidané hodnoty, vyplývá zejména ze struktury stěžovatelova majetku.

[5] Žalovaný poukázal na to, že řízení o zajištění daně není založeno na dokazování, nýbrž na základě vyhodnocení získaných indicií; za těchto okolností nelze postavit žádnou skutečnost „najisto“, vždy jde pouze o pravděpodobnost, která musí dosahovat určité intenzity. Žalovaný nezpochybňoval, že stěžovatel realizoval dovoz zlatých šperků ze třetí země (Turecko) a zároveň vývoz zlata v netepané formě (zlatých cihel); poukázal na zásadní skutečnost, totiž, že když bylo ze strany stěžovatele vykázáno intrakomunitární dodání jím dovezeného zboží (zlatých šperků), došlo ke vzniku daňového úniku v jiném členském státě u přímého odběratele stěžovatele. Žalovaný nepřisvědčil teorii stěžovatele, že právní režim intrakomunitárního pořízení zboží z jiného členského státu stojí na principu reverse charge a transakce jsou tak z pohledu daně fiskálně neutrální. Zdůraznil, že pokud by společnost Paradigma za zdaňovací období 2. čtvrtletí 2023 přiznání k DPH podala a vykázala by z intrakomunitárního pořízení zboží daň na výstupu se současným uplatněním nároku na

pokračování

odpočet daně, musela by následně v případě dodání zlatých šperků v Německu přiznat z těchto uskutečněných plnění daň na výstupu, takže by se rozhodně v případě daných plnění u společnosti Paradigma nemohlo jednat o fiskálně neutrální daňovou transakci. V opačném případě by byl popřen princip neutrality DPH a přenos daňové povinnosti u plnění spadajících do reverse charge; pakliže by snad tato společnost intrakomunitárně pořízené zboží vůbec nevyužila v rámci své ekonomické činnosti, nárok na odpočet daně by neměla, avšak povinnost přiznat daň z intrakomunitárního pořízení zboží by jí svědčila, takže by se také nejednalo o fiskálně neutrální transakci.

[6] Dle žalovaného obchodní model popsaný stěžovatelem nevysvětluje, že by nepotřeboval ke své činnosti místo, kde by se mohl se svými zákazníky potkat. Co se týče skladby majetku, pak právě tato skutečnost vyvolává obavu ohledně možné nedobytnosti daně. Stěžovatel vstupuje do obchodních vztahů pouze na základě cílené poptávky, o jiné zakázky nemá zájem; tato skutečnost logicky vede k úvahám o nestandardnosti jeho počínání. Obchodní model nikterak nevysvětluje to, že stěžovatel ani jeho odběratel nevyužívají v rámci své ekonomické činnosti bankovní účet; nadto obchodní model stěžovatele není funkční, když je fiskálně ve ztrátě cca -39 mil. Kč. K tvrzení, že na razantním nárůstu přijatých a uskutečněných plnění není cokoli podezřelého, žalovaný uvedl, že si je vědom změny jednatele i předmětu podnikání, avšak i po této změně vykazoval stěžovatel nulová uskutečněná plnění až do března 2023 včetně, přijatá plnění pak v rozmezí od cca 11 tis. Kč do cca 893 tis. Kč. Pakliže tedy od dubna 2023 začal vykazovat jak uskutečněná, tak přijatá plnění ve výši desítek mil. Kč, zakládá tato skutečnost oprávněné pochybnosti správce daně. Neoprávněná výhoda stěžovatele spočívá v tom, že uplatnil nárok na osvobození od daně při dodání zboží do jiného členského státu v hodnotě 64 298 330 Kč dle § 64 zákona o dani z přidané hodnoty a v rozporu se smyslem a účelem Směrnice Rady 2006/112/ ES ze dne 28. 11. 2006, o společném systému DPH („Směrnice o DPH“).

[7] V žalobě stěžovatel namítl, že z napadeného rozhodnutí není jednoznačně patrné, co je konkrétním důvodem obav o budoucí stanovení daně, když žalovaný je formuluje zmatečně a rozporně, pročež je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalovaný také dle názoru stěžovatele modifikoval zjištění správce daně, aniž by s tím stěžovatele dle § 115 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, seznámil, a při formulaci tohoto nového názoru opominul skutková zjištění. Žalovaný vnesl do řízení výrazný prvek nejistoty ohledně toho, zda o fakticitě plnění skutečně není pochyb a zda zajištění se o údajnou fiktivnost plnění skutečně neopírá. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda skutečným důvodem obav o budoucí stanovení daně má být předpoklad budoucího neprokázání splnění podmínek nároku na osvobození od daně z přidané hodnoty či budoucího prokázání zapojení stěžovatele do daňového podvodu. Není rovněž zjevné, v čem má spočívat výhoda, kterou měl jako „profit taker“ z řetězce čerpat. Úvaha správce daně o jeho postavení je neopodstatněná, zmatečná a rozporná. Údajný podvodný řetězec je zjevně neúplný a rozhodně by nemohl být toliko dvoučlankový. Žalovanému se nepodařilo dostatečně a spolehlivě nastínit mechanismy fungování údajného daňového podvodu, jeho podstatu, strukturu a roli stěžovatele v ní.

[8] Stěžovatel zpochybnil závěr o chybějící dani, tvrdí, že žalovaný vysvětlení stěžovatele odmítá s odkazem na nedostatečná zjištění stran daňového podvodu; dále namítl, že ze zjištěných nestandardností nelze usuzovat na podvodný charakter řetězce. Pokud mu žalovaný vyčítá, že nemá konkrétní kancelářské místo, kde by se mohl potkávat se svými zákazníky, uvedl, že dodává toliko jednomu odběrateli a daná výhrada žalovaného tak není na místě; obdobně se ohradil i vůči výhradě, že neužívá při svém podnikání bankovní účet. Úplatou za dodávky zlatých šperků společnosti Paradigma bylo poskytování zlatých polotovarů ze strany společnosti Paradigma stěžovateli a zároveň úplatou za předchozí dodávky zlatých šperků ze strany tureckých dodavatelů bylo poskytování zlatých polotovarů ze strany stěžovatele těmto dodavatelům, k čemuž z podstaty věci není potřeba bankovní účet a jedná se o záležitost ryze soukromoprávní dohody. Žalovaným uváděné úhrady režijních nákladů či kumulování zisku na bankovním účtu se opět míjejí s ranou fází stěžovatelova podnikání. Pokud žalovaný uvádí, že skutečnost, že společnost Paradigma nepodala daňové přiznání nejen za 2. čtvrtletí roku 2023, nýbrž i za 1. čtvrtletí roku 2023, má dokládat podvodný charakter řetězce, pak uváděná skutečnost dle stěžovatele svědčí spíše o opaku, tedy o tom, že nepodání daňového přiznání za 2. čtvrtletí roku 2023 je důsledkem podnikatelského selhání společnosti. V 1. čtvrtletí roku 2023 totiž stěžovatel se společností Paradigma v této oblasti podnikání vůbec neobchodoval.

[9] Stěžovatel setrval na tvrzení, že nebylo najisto postaveno, že zde existoval daňový podvod a že se jej účastnil; zpochybňuje zdůvodnění žalovaného ve vztahu k míře jistoty ohledně existence daňového podvodu, přičemž odkazuje na komentářovou literaturu a judikaturu správních soudů. Dle stěžovatele otázka budoucího stanovení daně je v daném případě spekulativní. K předpokladu budoucí nedobytnosti daně namítl, že žalovanému se podařilo identifikovat toliko slabé důvody pro obavu o budoucí dobytost daně. Daňové orgány vycházely z neaktuálních údajů (za rok 2022), kdy však měl stěžovatel jiného majitele a jiný předmět podnikání. Údaje z roku 2023 pak zachycují prvopočátky podnikání pod novým vedením. Dále poukázal na to, že není nic podezřelého na tom, že v minulosti obchodované zboží po jeho obdržení vždy obratem prodal, sporuje význam utlumení činnosti a ohrazuje se proti použití spojení daňový dlužník. S odkazem na judikaturu správních soudů tvrdí, že v daném případě byly identifikovány toliko slabé důvody pro obavu o budoucí dobytost daně. Žalovaným uváděné skutečnosti totiž nenasvědčují tomu, že by se stěžovatel snažil zbavovat majetku a vyhnout se plnění daňových povinností. Stěžovatel činil sporným i naplnění podmínek pro postup dle § 103 zákona o dani z přidané hodnoty; zpochybňoval rovněž použitelnost rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2021, č. j. 10 Afs 274/2021-48, na který žalovaný odkazoval.

[10] **Městský soud** neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji. Při posouzení věci vycházel z četné judikatury Nejvyššího správního soudu; především zdůraznil, že nelze po správci daně na jednu stranu požadovat, aby v rámci zajišťovacího příkazu postavil najisto a detailně prokazoval veškeré skutečnosti relevantní pro stanovení daně, neboť pro takový postup je místo v řízení o stanovení (doměření) daně; na druhou stranu však nelze od otázky existence dosud nestanovené daňové povinnosti zcela odhlédnout. Městský soud zejména odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 4 Afs 22/2015-104, č. 3368/2016 Sb. NSS, dle něhož v odůvodnění zajišťovacího příkazu je třeba uvést důvody vztahující se jak k budoucímu stanovení daně, tak i k dobytosti této daně, přičemž pokud bude možno odůvodněnou obavu ve vztahu k jednomu či druhému prvku s jistotou vyloučit, pak

pokračování

zpravidla nebude možné zajišťovací příkaz vydat; na druhou stranu lze připustit určitou míru vzájemné kompenzace obou prvků: „*Jsou-li důvody nasvědčující pravděpodobnosti, že daň bude stanovena, slabší, lze zajišťovací příkaz přesto vydat, jsou-li zjištěny silné důvody nasvědčující pravděpodobnosti budoucí nedobytnosti daně*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Afs 22/2015-104).

[11] Městský soud dospěl k závěru, že žalovaný správně dovodil naplnění podmínky přiměřené pravděpodobnosti budoucího stanovení daně zapojením stěžovatele do daňového podvodu; dostačujícím způsobem identifikoval chybějící daň, popsal jednotlivé články řetězce, mechanismus daňového podvodu i s grafickým znázorněním řetězce a nestandardnosti detekované v rámci řetězce, které vylučují jako důvod vzniku narušení daňové neutrality (chybějící daně) ojedinělé podnikatelské selhání. Nad rámec svých povinností v této fázi řízení identifikoval dle městského soudu správce daně, potažmo žalovaný rovněž objektivní okolnosti svědčící o vědomosti stěžovatele ohledně jeho účasti na podvodu na DPH.

[12] Městský soud neshledal ani nedostatečné důvody stran závěru žalovaného ohledně budoucí nedobytnosti daně. Poukázal na to, že stěžovatel nevlastní žádný nemovitý nebo movitý majetek vyjma zabaveného zboží, které může být obratem po jeho vrácení prodáno třetím osobám (mimo dosah správce daně), což stěžovatel v minulosti činil, stěžovatel nemá žádné zaměstnance, je vysoce zadlužen (celková zadluženost 97,92 %), není schopen vytvářet zisk dostatečný k úhradě zajišťované daně a prakticky ukončil činnost po vydání zajišťovacího příkazu k zajištění dosud nestanovené daně za duben 2023 a odhalení pravděpodobného údajného podvodu; nevlastní žádný bankovní účet vedený u tuzemského poskytovatele bankovních služeb. Městský soud současně přisvědčil žalovanému, postupoval-li dle § 103 zákona o dani z přidané hodnoty (okamžitá vykonatelnost); v daném případě byla intenzivnější obava dána vlastnictvím pouze oběžného majetku a způsobem nakládání s ním při současné neexistenci jiného dlouhodobého majetku.

[13] V **kasáční stížnosti** stěžovatel odkazuje na důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“). Tvrdí, že městský soud nesprávně potvrdil, že byly spolehlivě identifikovány a doloženy silné důvody svědčící pro alespoň jeden z prvků odůvodněné obavy dle § 167 daňového řádu a současně alespoň slabé důvody svědčící pro prvek druhý; v tom spatřuje nesprávné posouzení právní otázky.

[14] Dle stěžovatele městský soud nesprávně posoudil námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného spočívající ve zcela nejasném a zmatečném identifikování důvodů obav o budoucí stanovení daně, nesprávně potvrdil, že je v možnostech odvolacího orgánu „dovysvětlovat“ a tím dále rozvádět důvody a závěry správce daně týkající se vydání zajišťovacího příkazu, nadto aniž by žalovaný postupoval v souladu s § 115 odst. 2 daňového řádu; dále městský soud nesprávně posoudil námitku nedostatečného vysvětlení fungování mechanismů daňového podvodu a konkurenční výhody, a v neposlední řadě nesprávně potvrdil, že žalovaný dostatečně doložil existenci chybějící daně, podvodného jednání a účasti stěžovatelky na daňovém podvodu. Městský soud dle stěžovatele svůj rozsudek zatížil taktéž vadou nepřezkoumatelnosti, neboť po vzoru žalovaného nepřipustně kombinuje dva

vzájemně neslučitelné důvody takového budoucího stanovení daně, když uvádí jednak, že žalovaný dovodil naplnění této podmínky zapojením stěžovatelky do daňového podvodu, a jednak že žalovaný dovysvětlil neoprávněnou výhodu stěžovatel tím, že „papírově“ vykázal dodání zboží do jiného členského státu, aniž by toto zboží reálně do jiného členského státu vyvezl, aby se tím vyhnul odvedení tuzemské daně. Stěžovatel dále namítá, že městský soud v mnoha ohledech přebíral závěry žalovaného.

[15] Dle stěžovatele městský soud rovněž nesprávně a bez adekvátního zohlednění relevantních skutkových okolností namítaných stěžovatelem potvrdil, že skutečnosti identifikované žalovaným údajně svědčí o silné obavě o budoucí dobytost daně, a zároveň nesprávně a bez dalšího přebíral závěry žalovaného, aniž by se vyjádřil ke stěžejní žalobní argumentaci stěžovatele, která tak zůstala nevypořádána. Městský soud dle stěžovatele v rozsudku nesprávně potvrdil vydání zajišťovacího příkazu jako okamžitě vykonatelného, ač skutečnosti potvrzené soudem nedosahují ani intenzity nezbytné pro samotné vydání zajišťovacího příkazu, natož pak aby mohly vyvolat „intenzivnější obavu“ pro naplnění podmínek dle § 103 zákona o dani z přidané hodnoty.

[16] Stěžovatel dále podrobně k těmto stěžejním námitkám opakovaně odkazuje na závěry žalovaného, na své žalobní námitky, stran jednotlivých námitek rekapituluje závěry městského soudu, přičemž posouzení žalobních námitek městským soudem považuje za nedostatečné.

[17] Žalovaný ve **vyjádření** ke kasační stížnosti setrval na správnosti svého rozhodnutí a odkázal na jeho odůvodnění; napadený rozsudek městského soudu shledal přezkoumatelný, zcela se s ním ztotožnil a kasační stížnost navrhuje zamítnout. Dle žalovaného napadený rozsudek netrpí tvrzenou nezákonností ani nepřezkoumatelností. Jedinou skutkovou verzí v žalobou napadeném rozhodnutí, jakož i v zajišťovacím příkaze, je, že se stěžovatel pravděpodobně účastnil daňového podvodu. To, že je chybějící daň důsledkem podvodného jednání, bylo v řízení nade vší pochybnost prokázáno. Žalovaný dodává, že stěžovatelem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 162/2018-43, ze dne 12.06.2019, se od nyní řešené věci zásadním způsobem odlišuje, a sice v kontaktnosti článku, který měl selhat při placení daně, a jeho tvrzeném úmyslu daň zaplatit. Naproti tomu v nyní posuzované věci se společnost Paradigma dohledat nepodařilo, včetně jejího jednatele, o čemž jsou ve spise založeny důkazy.

[18] Jestliže se snaží stěžovatel vysvětlit, že opakované nepodání přiznání k DPH svědčí spíše podnikatelskému selhání společnosti Paradigma než daňovému podvodu, a to z toho důvodu, že v 1. čtvrtletí 2023 se stěžovatelem ještě neobchodovala, pak tomuto nelze přisvědčit. Jakkoli stěžovatel nemusel mít povědomí o tom, že společnost Paradigma přiznání k DPH nepodala, existovaly ve vztahu k této společnosti varovné signály, že tato není standardním podnikatelským subjektem, které bylo možno získat z veřejných zdrojů. Stěžovatel tyto buď ignoroval, nebo si důvěryhodnost společnosti Paradigma ani neověřoval. Tyto v souhrnu se stěžovatelem sporovanou skutečností jsou dle žalovaného dokladem, že v daném případě nešlo o pouhé podnikatelské selhání či administrativní pochybení.

pokračování

[19] Stěžovatel namítá, že na něj nelze nahlížet optikou standardního podnikatelského subjektu, přičemž se odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 49/2019-33, ze dne 27.10.2020. Tento však není na daný případ přílehlavý již na první pohled, a to z důvodu jeho vydání ve věci rozhodnutí v nalézacím řízení. Toto, jak již žalovaný vícekrát zmínil, přitom podléhá daleko přísnějším podmínkám na dokazování než řízení o zajištění daně, které je založeno toliko na indiciích správci daně v daný moment známých. Současně žalovaný zdůrazňuje, že stěžovatel netvrdil žádný konkrétní průběh sporných obchodů, nadto běžný, pro odvětví obchodování se zlatem nebo zlatými šperky; stěžovatel se toliko zaštiťoval počáteční fází podnikání a dle jeho názoru logickým rozprostřením nákladů.

[20] Ve vztahu k zásadním skutečnostem, o něž městský soud opřel zdůvodnění existence silných obav o dobytost daně, žalovaný odkazuje na recentní rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 130/2023-43, ze dne 22. 5. 2024, jehož body [41] a [42] dávají žalovanému a městskému soudu v hodnocení silných obav o dobytost daně v daném případě za pravdu. Žalovaný shrnuje, že ani v otázce předpokladu budoucí nedobytnosti daně stěžovatel nesnesl takové námitky, jimiž by prokázal nezákonnost či snad nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[21] Žalovaný podotýká, že kasační námitky stěžovatele se vyznačují tím, že stejně jako ty žalobní, jsou repetitivní povahy, nezřídka založené na vytrhávání vět z kontextu a přehlížení souhrnného vypořádání dílčích námitek. Při přezkumu napadeného rozsudku je však nepochybné, že městský soud se nedopustil tvrzených pochybení, když se zcela přezkoumatelným způsobem vyjádřil ke splnění zákonných požadavků kladených na správce daně i k námitkám stěžovatele.

[22] K vyjádření žalovaného zaslal stěžovatel repliku, v níž vyjádřil nesouhlas s tvrzením žalovaného a fakticky setrval na své kasační argumentaci.

[23] **Nejvyšší správní soud** po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal napadený rozsudek městského soudu dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[24] Nejvyšší správní soud především připomíná, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (městského) soudu ve správním soudnictví. Řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční, stěžovatel vymezuje rozsah přezkumu napadeného rozsudku a musí v kasační stížnosti předestřít polemiku se závěry soudu, nikoli žalovaného. Z tohoto důvodu platí, že obsah a kvalita kasační stížnosti předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Povinností stěžovatele je sdělit, z jakých důvodů závěry městského soudu považuje za nezákonné, nikoliv pouze vyjádřit obecný nesouhlas s rozhodnutím napadeným kasační stížností.

[25] Nejvyšší správní soud konstatuje, že obsáhla kasační stížnost stěžovatele je nepřehledná, některé z námitek jsou opakovaně uváděny na různých místech, popř. jednotlivé námitky jsou součástí argumentace stěžovatele k jiným námitkám; kasační

argumentace k jednotlivým otázkám se opakuje na několika místech; stěžovatel se opakovaně vrací k obsáhlému popisování celého průběhu daňového řízení, přičemž rovněž opakuje odvolací námítky a svoji žalobní argumentaci a tvrdí, že se s ní městský soud dostatečně nevypořádal.

[26] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že není možné odkázat na žalobní body, či odvolací námítky, jak na několika místech v kasační stížnosti činí stěžovatel. Stěžovatel je povinen vymezit konkrétní kasační důvody. Uvedení konkrétní kasační argumentace nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v žalobě, či snad pouhým odkazem na takové podání již proto, že žalobní námítky směřovaly proti jinému rozhodnutí (správnímu), než které je nyní podrobena kasačnímu přezkumu (soudnímu). Stěžovatel je povinen jím spatřované důvody nezákonnosti napadeného rozsudku explicitně uvést a vymezit tak rozsah kasačního přezkumu (k tomu srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-78, a zejm. usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 2. 2008, sp. zn. I. ÚS 1841/07).

[27] Jak již Nejvyšší správní soud podotkl, stěžovatel v kasační stížnosti rekapituluje procesní historii případu včetně svých doposud uplatněných námitek; tato část kasační stížnosti nijak nereaguje na argumentaci městského soudu a neobsahuje důvody podle § 103 s. ř. s. Stěžovatel opakuje závěry městského soudu, odkazuje na jednotlivé odstavce rozsudku a vyslovuje s nimi nesouhlas. Nejvyšší správní soud podotýká, že smyslem soudního přezkumu není znovu podrobně opakovat argumentaci, která již zazněla v předchozích fázích řízení (srov. např. rozsudky NSS ze dne 28. 6. 2018, č. j. 5 Afs 209/2017-44, či ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 As 168/2018-25).

[28] Nejvyšší správní soud předně neshledal namítanou vadu nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku.

[29] Z ustálené judikatury NSS vyplývá, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při utváření právního závěru a proč považuje argumentaci účastníků řízení za (ne)správnou (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nebo rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75 a ze dne 30. 1. 2014, č. j. 7 Ans 16/2013-39). Rozsudek městského soudu požadavky přezkoumatelnosti splňuje. Důvody, které městský soud vedly k zamítnutí žaloby, jsou z odůvodnění jeho rozsudku zřejmé. Městský soud v něm popsal konkrétní skutkové okolnosti, z nichž vycházel, uvedl úvahy, kterými se řídil, a popsal skutkové i právní závěry, k nimž dospěl. Městský soud ani neopomenul žádnou z relevantních žalobních námitek. Nejvyšší správní soud podotýká, že nepřezkoumatelnost není ani projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která znemožňuje věcný přezkum napadeného rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Pokud stěžovatel namítá, že městský soud převzal závěry žalovaného, Nejvyšší správní soud podotýká, že námítky stěžovatele uplatněné v žalobě (potažmo v kasační stížnosti) jsou co do jejich podstaty totožné s námitkami, které stěžovatel uplatnil v odvolání a s nimiž se dostatečně vypořádal žalovaný. Z ustálení judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá:

pokračování

„Je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS.). Z napadeného rozsudku vyplývá, že se městský soud se závěry učiněnými v napadeném rozhodnutí ztotožnil, proto nebylo třeba, aby v odůvodnění rozsudku uvedl nové důvody pro zamítnutí žaloby, jimiž by prakticky toliko zopakoval závěry žalovaného. Stěžovatel do řízení před soudem nevnesl žádné nové argumenty ani neoznačil žádné nové důkazy, jež by mohly vést k jiným skutkovým zjištěním či jinému právnímu posouzení věci. Za této situace nelze očekávat, že odůvodnění rozsudku městského soudu se bude zásadně lišit od rozhodnutí žalovaného.

[30] K povaze a náležitostem zajišťovacích příkazů se Nejvyšší správní soud již opakovaně ve své judikatuře vyjádřil. V rozsudku ze dne 24. 11. 2009, č. j. 9 Afs 13/2008-9, rozšířený senát NSS vyslovil: *„Správce daně je povinen rozvést důvody vydání zajišťovacího příkazu, tedy proč pokládá vybrání daně za obrožené.“* V rozsudku ze dne 16. 4. 2014, čj. 1 As 27/2014-31, publ. pod č. 3049/2014 Sb. NSS, zdejší soud v bodě 20 uvedl: *„Naplnění odůvodněné obavy je třeba zkoumat individuálně ve vztahu ke konkrétním okolnostem případu. Bylo by velmi obtížné a málo funkční snažit se institut odůvodněné obavy vymezit či zpřesnit stanovením více či méně abstraktních nepřekročitelných mantinelů nebo mnohobodovým testem jeho použitelnosti. V té nejobecnější rovině proto pouze soud konstatuje, že existence odůvodněné obavy musí být založena na konkrétních poměrech daňového subjektu, které musí být vztaženy k výši dosud nesplatné nebo nestanovené daně. Vydání zajišťovacího příkazu tak nelze spojovat výhradně se situací, kdy daňovému subjektu hrozí insolvence, kdy se daňový subjekt zbavuje majetku nebo kdy činí účelové kroky, které by podstatně ztížily nebo zmařily budoucí výběr daně. Jak správně konstatoval krajský soud, zajišťovací příkaz lze vydat i v případech, kdy ucelený a logický okruh indicií nižší intenzity svědčí o nedobré ekonomické situaci daňového subjektu, která ve vztahu k výši dosud nesplatné či nestanovené daně vyvolá obavu o schopnosti daňového subjektu daň v době její vymahatelnosti uhradit. Tento okruh indicií a závěry o ekonomické situaci daňového subjektu musí být přesvědčivě popsány v zajišťovacím příkazu (viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2010, č. j. 9 Afs 57/2010-139).“* V rozsudku ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Afs 108/2015-35, k tomu zdejší soud doplnil: *„Pojistkou proti hrozící svévoli správce daně související s bezdůvodným zadržováním finančních prostředků daňových subjektů, na kterou upozorňovala stěžovatelka, je přitom výše zmíněná podmínka existence odůvodněných obav, které musí správce daně ve smyslu citované judikatury správních soudů řádně specifikovat a odůvodnit. Dané úvahy jsou přitom soudně přezkoumatelné (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. listopadu 2009, č. j. 9 Afs 13/2008-90, č. 2001/2010 Sb. NSS).“* Další krok ve zpřesnění výkladu zákonných podmínek pro vydání zajišťovacích příkazů učinil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 1. 2016, čj. 4 Afs 22/2015-104, publ. pod č. 3368/2016 Sb. NSS. Zde zdejší soud dovodil, že *„bude dána určitá míra obavy ve vztahu k oběma prvkům, je možné např. nižší pravděpodobnost (slabší důvody) ve vztahu k budoucímu stanovení daně kompenzovat jasnými okolnostmi (silnými důvody) svědčícími o tom, že daňový subjekt se zbavuje majetku, který by mohl sloužit k uspokojení daňového*

nedoplatku, a naopak“. Současně však uvedl, že „[p]okud bude možno odůvodněnou obavu ve vztahu k jednomu či druhému prvku s jistotou vyloučit, pak zpravidla nebude možné zajišťovací příkaz vydat“. Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud při posuzování věci stěžovatele z rámce ustálené judikatury nevybočil.

[31] Nejvyšší správní soud připomíná, že vzhledem k povaze zajišťovacího příkazu nelze po správci daně požadovat, aby v rámci zajišťovacího příkazu postavil najisto a detailně prokazoval veškeré skutečnosti relevantní pro stanovení daně. Pro takový postup je místo v řízení nalézacím, resp. vyměřovacím či doměřovacím. Od otázky samotné existence daňové povinnosti a potažmo stanovení daně však zcela jistě nelze odhlédnout; v opačném případě by byl správním orgánům otevřen prostor pro ničím neomezenou libovůli, která není v materiálním právním státě přípustná (viz k tomu např. náleží Ústavního soudu ze dne 20. 11. 2002, sp. zn. I. ÚS 512/02; též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 2 Afs 108/2016-132). Nejvyšší správní soud ve své judikatuře připouští, že i pouhá indicie o možné účasti v obchodním řetězci (nikoli až prokázané vědomé zapojení) zatíženém podvodem na DPH může založit odůvodněnost vydání zajišťovacího příkazu; otázka skutečného zapojení či nezapojení stěžovatele v řetězci je pak předmětem nalézacího řízení a dokazování, tedy i argumentaci v tomto směru je třeba vést v rámci daňové kontroly, resp. v řízení ve věci samotného vyměření daně. Při vydávání zajišťovacího příkazu není na místě obšírně prokazovat skutečnosti, které z povahy věci souvisejí se stanovením daně samotné a tedy nikoliv s otázkou existence odůvodněné obavy ve smyslu § 167 odst. 1 daňového řádu (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12. 9. 2018, č. j. 5 Afs 321/2017-29). Pro vydání zajišťovacího příkazu je totiž významná již jen samotná účast daňového subjektu v podvodném řetězci, tj. účast, která potenciálně (dle dalších zjištění provedených až ve vyměřovacím řízení, včetně otázky dobré víry daňového subjektu) může založit budoucí doměření daně.

[32] Stěžovatel v kasační stížnosti předně tvrdí, že městský soud aproboval rozporuplné závěry v žalobou napadeném rozhodnutí [bod 70], dopustil se chybného posouzení, pakliže akceptoval dovysvětlení závěrů správce daně, resp. pakliže v takovém případě akceptoval postup bez vydání výzvy dle § 115 daňového řádu; toto pochybení pak stěžovatel spojuje s dalšími dílčími vadami napadeného rozsudku.

[33] Nejvyšší správní soud námitce stěžovatele nepřisvědčil. Správce daně v zajišťovacím příkaze nerozporuje, že by k uvedeným plněním nemělo dojít, naopak uvádí a vychází z toho, že plnění (dovoz zboží a vývoz do jiného členského státu) realizována byla, současně dospěl k závěru, že tato plnění byla zasažena daňovým podvodem, jehož se stěžovatel účastnil; správce daně současně dostatečně podrobně popsal, v čem daňový podvod spočíval, resp. co bylo účelem transakcí, popsal podvodný řetězec, jeho fungování, řadu nestandardností detekovaných v rámci podvodného řetězce. Rovněž tak jedinou skutkovou verzí v rozhodnutí žalovaného je, že se stěžovatel pravděpodobně účastnil daňového podvodu; to je zřejmé z odůvodnění rozhodnutí žalovaného, které se s podstatou daňového podvodu podrobně k odvolacím námitkám stěžovatele vypořádává; nadto samotná argumentace stěžovatele směřuje k daňovému podvodu. Žalovaný se tudíž nedopustil žádného nepřípustného dovysvětlování situace, modifikování ani rozvíjení důvodů pro vydání zajišťovacího příkazu; nebyl tak ani povinen stěžovatele s žádnými skutečnostmi před vydáním rozhodnutí seznamovat. Z napadeného rozhodnutí je naopak nepochybné, že

pokračování

žalovaný nesporně, že hmotněprávní podmínky nároku na odpočet daně byly v daném případě splněny a odůvodněná obava spočívá v daňovém podvodu (body [44] a [63] napadeného rozhodnutí). Není tedy pravdou, že napadený rozsudek nepřípustně směřuje daňový podvod a současně polemizuje s fakticitou plnění a splněním hmotněprávních podmínek osvobození plnění při dodání zboží do jiného členského státu, jak se snaží stěžovatel prezentovat.

[34] Městský soud uvedl, že rozhodnutí žalovaného nevnáší žádné pochybnosti do podstaty předpokladu budoucího stanovení daně, zcela případně poukázal na to, že nelze vytrhávat jednotlivé věty z kontextu odůvodnění. Vysvětlil stěžovateli význam celé sporné pasáže, která zapadá do kontextu celého odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které je v otázce předpokladu budoucího stanovení daně z důvodu účasti na daňovém podvodu konzistentní. Městský soud tak nepřehlížel tvrzené rozporuplné závěry žalovaného z důvodu komplexního posouzení, nýbrž proto, že tyto se v žalobou napadeném rozhodnutí nevyskytují. Z dikce bodu [70] rozhodnutí žalovaného i bodu [35] napadeného rozsudku, je pak zřejmé, že městským soudem užitý termín „dovysvětlit“, který stěžovatel užívá, neznamená, že by v žalobou napadeném rozhodnutí či zajišťovacím příkazu snad absentovalo vysvětlení podstaty daňového podvodu. Mechanismus daňového podvodu byl správcem daně i žalovaným řádně popsán. Žalovaný veden snahou stěžovateli k jeho námitce, že popsáný mechanismus daňového podvodu nechápe, mu tento vysvětlit jinými slovy, tak učinil. Podstata daňového podvodu a mechanismus jeho fungování zůstala nezměněna. S ohledem na výše uvedené městský soud správně uzavřel, že pro postup dle § 115 daňového řádu nebyl žádný důvod; nebyly prováděny žádné nové důkazy, které by vedly k odlišnému právnímu posouzení.

[35] Dle Nejvyššího správního soudu bylo v řízení dostatečně prokázáno, že chybějící daň je důsledkem podvodného jednání. Městský soud se touto otázkou zabýval v bodech [38] až [43] napadeného rozsudku, v nichž jednak přisvědčil závěrům žalovaného, že zjištěnými nestandardnostmi bylo vyloučeno tvrzené podnikatelské selhání či administrativní pochybení, a dále se v nich vypořádal se souvisejícími námitkami, přičemž považoval za relevantní i obrat ve vyjádřeních stěžovatele ve vztahu k jeho fungování (viz bod [42] napadeného rozsudku). Městský soud aproboval v bodu [36] napadeného rozsudku dostatečnost odůvodnění daňového zvýhodnění stěžovatele v důsledku neodvedení daně v zahraničí, jakož i skutečnost, že z povahy řízení o zajišťovacím příkazu nemusí být daňový podvod, a logicky ani nemůže, objasněn do detailu.

[36] Ztotožnit se nelze ani s námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu ve vztahu k chybějící dani. Jak městský soud správně v bodu [37] napadeného rozsudku uvedl, k narušení neutrality daně může dojít již jen tím, že daňový subjekt nepodá daňové přiznání, neboť potom nelze vyčíslit konkrétní výši daňového úniku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2021, č. j. 5 Afs 239/2020-46). Za takové situace, která v případě společnosti Paradigma nastala, nebyl správce daně povinen zjišťovat další skutečnosti, nadto takové, které svou povahou spadají do řízení nalézacího, jež se nutně rozsahem zjišťovaných skutečností od řízení zajišťovacího liší. Svou myšlenku podpořil městský soud i důvody, proč by správce daně v takovém pátrání byl pravděpodobně

neúspěšný; společnost Paradigma nejen že nepodala přiznání k DPH, ale, jak vyplývá z odpovědi na žádost o mezinárodní výměnu informací, společnost není možné na její registrované adrese zastihnout, sídlo vedení společnosti není známo, kontaktní údaje na nového jednatele nejsou známy a není ani známo, zda má společnost bankovní účet. V řízení o vydání zajišťovacího příkazu správce daně vychází pouze ze skutečností, které jsou mu v daný okamžik známy a které zakládají podmínky pro vydání zajišťovacího příkazu stanovené v § 167 odst. 1 daňového řádu. Městský soud tak zcela v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů uzavřel, že správce daně nebyl v rámci řízení o zajištění daně povinen zjišťovat další skutečnosti. Nejvyšší správní soud dodává, že jakkoli stěžovatel nemusel mít povědomí o tom, že společnost Paradigma přiznání k DPH nepodala, existovaly dle obsahu spisu ve vztahu k této společnosti varovné signály, které bylo možno získat z veřejných zdrojů, že tato společnost není standardním podnikatelským subjektem. Stěžovatel tyto buď ignoroval, resp. si důvěryhodnost společnosti Paradigma ani neověřoval. Lze souhlasit s žalovaným, potažmo městským soudem, že v daném případě nešlo o pouhé podnikatelské selhání či administrativní pochybení této společnosti. Jednotlivými nestandardnostmi se napadený rozsudek dostatečně zabýval. Pokud se týče stěžovatelem opakovaně správcem daně vysvětlovaných identifikovaných nestandardností, lze odkázat na body [54] až [65] rozhodnutí žalovaného.

[37] Nejvyšší správní soud neshledal pochybení městského soudu ani v hodnocení budoucí (ne)dobytnosti daně. Správce daně předložil jasné indicie o nepřiznivém budoucím vývoji ekonomické situace a objektivní okolnosti, které naznačují, že dobrovolná úhrada daně je vyloučena.

[38] Stěžovatel namítal, že nejsou dány tzv. silné důvody obav o budoucí dobytost daně, neboť se nesnaží zbavovat majetku, ani se vyhnout plnění daňových povinností, což je považováno za pojmové předpoklady silných důvodů obav o budoucí dobytost daně. Nejvyšší správní soud podotýká, že za tzv. silné důvody nelze považovat toliko situace, kdy se daňový subjekt snaží zbavovat majetku či vyhnout plnění daňových povinností. Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 9. 8. 2023, č. j. 7 Afs 352/2021-31, shledal silné důvody zakládající odůvodněné obavy ve vztahu k dobytosti daně i v případě, kdy „[...] stěžovatel ke dni vydání zajišťovacích příkazů nevlastnil žádné nemovitosti ani movité věci větší hodnoty a jeho majetek se skládal především z peněžních prostředků na bankovním účtu, kdy prostředky připsané na účet stěžovatele byly většinou ve stejný den, popř. v průběhu několika následujících dnů vybírány v hotovosti na bankovních pobočkách či v bankomatech. Stěžovatel současně generoval minimální zisk vzhledem k vykázanému čistému obratu, nedisponoval žádným dlouhodobým hmotným či nehmotným majetkem ani dlouhodobým finančním majetkem.“ V projednávaném případě situace stěžovatele je obdobná té, kterou řešil Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku; stěžovatel nevlastní žádné nemovité a movité věci vyjma zabaveného zboží, přičemž se zbožím rovněž zachází „rychloobrátkovým způsobem“; stěžovatel současně generuje minimální zisk vzhledem k vykázanému obratu (jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, celkový zisk dosažený od 1. 1. 2023 do 30. 5. 2023 činil 238 463 Kč při dosaženém obratu 146 011 791 Kč; stěžovatel tak v daném období generoval zisk ani ne ve dvou tisících svého celkového obratu). Schopnost vytvořit ze svých tržeb zisk je jedním z klíčových ukazatelů možného budoucího ekonomického vývoje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Afs 140/2019-78). Stěžovatel

pokračování

není ani vlastníkem bankovního účtu vedeného u tuzemského poskytovatele bankovních služeb, který by používal v rámci své ekonomické činnosti, což je zcela nestandardní.

[39] Nejvyšší správní soud opakovaně zdůraznil, že naplnění odůvodněné obavy ve smyslu § 167 odst. 1 daňového řádu, je nutné zkoumat individuálně ve vztahu ke konkrétním okolnostem případu. Existence odůvodněné obavy musí být založena na konkrétních poměrech daňového subjektu, které musí být vztaženy k výši dosud nesplatné nebo nestanovené daně. Zajišťovací příkaz lze vydat i v případech, kdy ucelený a logický okruh indicií nižší intenzity svědčí o nedobré ekonomické situaci daňového subjektu, která ve vztahu k výši dosud nesplatné či nestanovené daně vyvolá obavu o schopnosti daňového subjektu daň v době její vymahatelnosti uhradit. Tento okruh indicií a závěry o ekonomické situaci daňového subjektu musí být popsány v zajišťovacím příkazu (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2010, č. j. 9 Afs 57/2010-139, ze dne 12. 9. 2018, č. j. 5 Afs 321/2017-29, či rozsudek ze dne 16. 4. 2014, č. j. 1 As 27/2014-31, publ. Pod č. 3049/2014 Sb. NSS). Daňové orgány ve vztahu k ekonomické situaci stěžovatele vycházely nejen z údajů za rok 2022, ale i z analýzy přiznání k DPH za zdaňovací období leden až květen 2023, přihlížely rovněž ke všem skutečnostem, které byly v řízení zjištěny. Význam analýzy přiznání k DPH za rok 2023 stěžovatel sporuje s odkazem na počáteční fázi podnikání. Není zřejmé, co stěžovatel ranou fází podnikání hodlal prokazovat. Nejvyšší správní soud shodně s městským soudem konstatuje, že ani raná fáze podnikání nemůže např. vysvětlit, proč stěžovatel nedisponoval bankovním účtem atd. Početné nestandardnosti vymezené daňovými orgány posuzovány ve svém souhrnu dokládají, že je stěžovatel a jeho činnost prakticky bezstopá. S tím souvisí i to, že jeho jediným disponibilním majetkem je právě jen zabavené zboží. Ačkoliv stěžovatel v žalobě tvrdí, že měl v plánu rozvíjet a rozšiřovat své podnikání a postupně zařídit kancelářské prostory, webové stránky apod., v odvolání naopak uváděl, že funguje na základě referenčních vztahů, necílí na získávání rozsáhlé dodavatelské a odběratelské základny a nepotřebuje tedy ani žádné zázemí.

[40] Nejvyšší správní soud konstatuje, že k naplnění podmínek po postup dle § 103 zákona o dani z přidané hodnoty stěžovatel v žalobě neuvedl řádnou relevantní argumentaci a odkázal pouze na své odvolání a předchozí části žaloby. V rozsahu tomu odpovídajícím se městský soud touto otázkou zabýval, v úvahách žalovaného neshledal žádný exces a závěr o naplnění podmínek pro okamžitou vykonatelnost zajišťovacího příkazu shledal dostatečně odůvodněný.

[41] Nejvyšší správní soud na základě přezkoumání napadeného rozsudku s přihlédnutím k obsahu spisu dospěl k závěru, že žalovaný jasně identifikoval důvod nasvědčující budoucímu stanovení daně, dostatečně vysvětlil fungování mechanismů daňového podvodu a vznik neoprávněné výhody a doložil existenci chybějící daně a podvodného jednání prokazující účast stěžovatele na daňovém podvodu; současně dostatečně a odůvodnil, v čem spatřuje důvodnou obavu stran (ne)dobytnosti daně v budoucnu. Městský soud poté dostatečně a přezkoumatelným způsobem vypořádal námitky stěžovatele týkající se obav o budoucí stanovení daně, nepochybil přitom, odkázal-li na závěry žalovaného, s nimiž se ztotožnil. Městský soud rovněž zohlednil relevantní skutkové okolnosti stran způsobu podnikání stěžovatele a shodně s žalovaným potvrdil, že byly odůvodněně shledány silné

důvody obav o budoucí dobytost daně. Skutečnosti shromážděné správními orgány byly v uvedeném smyslu dostatečnou oporou pro závěr o budoucí nedobytnosti daně či o značných obtížích při jejím vymáhání, a pro zajištění daně. Správce daně tyto skutečnosti fakticky zjišťoval, a svá zjištění náležitě vyhodnotil.

[42] Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod, pro který by měl rozsudek městského soudu zrušit. Městský soud se věcí stěžovatele řádně zabýval, přezkoumatelným způsobem se vypořádal s relevantními žalobními námitkami, přitom nikterak nevybočil ze zákona ani z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud dodává, že kasační námitky stěžovatele jako celek v zásadě představují prosté popírání závěrů městského soudu bez oponentní relevantní argumentace a nepřinášejí žádnou otázku, která by již nebyla v předchozím řízení před městským soudem přesvědčivě zodpovězena a uzavřena.

[43] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji dle § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

[44] O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovanému, jemuž by dle pravidla úspěchu právo na náhradu nákladů v řízení náleželo, žádné náklady přesahující jeho běžnou správní činnost nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. prosince 2024

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu